

Toespraken
15 oktober 2015

Toespraak gehouden voor de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Toespraak of toespraak
Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer de Secretaris-generaal,

Dames en Heren Staatshoofden en Regeringsleiders,

Dames en Heren delegatieleiders,

Dames en Heren,

Mijnheer de Voorzitter,

Uw voorganger die de eerste Algemene Vergadering van de Verenigde Naties voorzat in 1946, was een van mijn landgenoten: Paul-Henri Spaak. In volle tweede wereldoorlog verklaarde hij: « Wij moeten gebruikmaken van de uitzonderlijke omstandigheden (?) (en) de kans grijpen die wordt geboden om de wereld een grote stap voorwaarts te laten zetten? ».

De toekomstige generaties behoeden voor de gesel van de oorlog?, dat, beste collega's, was de bedoeling van de stichters 70 jaar geleden.

De Universele verklaring van de rechten van de mens bekrachtigt de fundamentele rechten en de universele waarden. Alle mensen worden vrij en gelijk geboren. De vrijheid van denken, de vrijheid van mening en de vrijheid van meningsuiting zijn onaantastbaar. En ze vormen de basis van een democratische wereld waar de waardigheid van iedereen, ongeacht zijn woonplaats, afkomst of cultuur, volledig moet worden gerespecteerd.

De wereld is sinds 1945 enorm veranderd. Er is heel wat vooruitgang gerealiseerd. Ik ben 40 jaar. Onze generatie staat voor talrijke complexe en met elkaar verweven uitdagingen: conflicten, armoede, het klimaat, migratie. De agenda 2030 moet een nieuw elan en nog meer kracht geven aan onze gemeenschappelijke actie voor ontwikkeling.

Ik ben geboren na de onafhankelijkheid van de Afrikaanse staten. De lotsbestemmingen van Afrika en Europa zijn nauw met elkaar verbonden. Allebei hebben we alles te winnen bij het succes van de andere. Maar ook veel te verliezen bij een mislukking.

Ik heb het tijdperk van de kolonisatie niet gekend. Ik ken enkel vrije en onafhankelijke Afrikaanse landen. Ik voel dus geen nostalgie, en ook geen schuld.

Ik heb een heldere en optimistische kijk op de toekomst van dit continent waaraan mijn land zo sterk is

gehecht. Ik wil een eerlijke en vrijmoedige relatie, van gelijke tot gelijke. Een partnerschap waarin iedereen ten volle wordt gerespecteerd.

Met meer dan een miljard inwoners zal Afrika op internationaal niveau steeds belangrijker worden. Ik ken het potentieel van dit continent. Afrika heeft talent en rijkdommen. En ik denk in de eerste plaats aan de vindingrijke en levenslustige Afrikaanse jongeren. Zij willen hun lot in handen nemen. Zij verlangen naar vrijheid en willen met waardigheid worden bejegend. Niets of niemand zal dat kunnen tegenhouden.

De eerste voorwaarde voor de ontwikkeling is het respect voor de rechtsstaat en de garantie van de persoonlijke vrijheden. 2015 en 2016 zijn verkiezingsjaren in Afrika. Er is geen democratie zonder legitimiteit. Er is geen legitimiteit zonder respect voor het grondwettelijk pact dat de volkeren en hun leiders verenigt.

Sommige landen tonen hun wijsheid, zoals Nigeria en Senegal bijvoorbeeld.

Pogingen tot staatsgreep zoals in Burkina Faso, kunnen we enkel veroordelen.

En wij roepen alle staatshoofden op om de verkiezingscycli, die in de grondwettelijke pacten zijn vastgelegd, ten volle te respecteren.

Het Handvest van de Verenigde Naties bekrachtigt de soevereiniteit van elke staat. Deze soevereiniteit is in de eerste plaats een verantwoordelijkheid, namelijk om het land te besturen in het algemeen belang. In geen geval mag de soevereiniteit een voorwendsel zijn voor de oligarchie.

De soevereiniteit is een plicht tegenover het volk. De wil van het volk miskennen, de vrijheden met de voeten treden, dat kan niet lang duren. De zucht naar vrijheid en waardigheid en dus de democratische expressie zullen uiteindelijk steeds de bovenhand halen.

In Burundi hebben wij er alles voor gedaan om de grondwet en de Arusha-akkoorden te laten respecteren. De halsstarrigheid om aan de macht te blijven en een zekere vorm van verblindings hebben de evenwichten grondig verstoord. De Burundese burgers, onder wie talrijke vluchtelingen, zijn er het eerste slachtoffer van.

Wij roepen uit alle macht op tot een politieke dialoog tussen de regering en de oppositie, onder de auspiciën van de landen uit de regio, in het kader van de Oost-Afrikaanse Gemeenschap.

De Democratische Republiek Congo is een groot land in het hart van Afrika. Een jonge en dynamische bevolking, overvloedige natuurlijke rijkdommen maar ook tragische conflicten waarvoor de bevolking nu al zovele jaren een zware prijs betaalt.

Het respect voor de rechtsstaat en voor de grondwettelijke regels is de enige weg voor stabiliteit. Elkeen verwacht van de politieke verantwoordelijken van dit land dat zij, zo dicht bij de verkiezingen, aantonen dat zij wel degelijk het hogere belang van hun land en hun volk in hun hart dragen.

Mijn land zet zich ook in voor de Sahel, zowel voor de veiligheid als voor de ontwikkeling. De destabilisering in Libië, de bevolkingsexplosie of nog, de klimaatwijzigingen, leiden tot enorme moeilijkheden. Wij zullen de vredeshandhavingsoperaties in Niger en Mali blijven ondersteunen. Wij zullen ook de inspanningen van de Minusma steunen.

Naast de ontwikkelingshulp van de overheid, moet het privé-initiatief meer ondersteund worden. De economische ontwikkeling moet zorgen voor jobs en meer inkomsten genereren voor de staten. De verbetering van het ondernemingsklimaat en de onophoudelijke strijd tegen de corruptie moeten zorgen voor een gunstig investeringsklimaat.

Wij moeten ook de vernieuwende financieringsvormen voor ontwikkeling aanmoedigen, zoals bijvoorbeeld de internationale bijdrage op de financiële transacties.

Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer de Secretaris-generaal,

Dames en Heren Staatshoofden en Regeringsleiders,

Dames en Heren delegatieleiders,

Wij worden allemaal geconfronteerd met de sterke opkomst van het terrorisme. Mijn land werd daarbij niet gespaard. De terroristen willen de universele waarden vernietigen en treffen blindelings onschuldige slachtoffers. Alle middelen moeten worden ingezet tegen deze nieuwe dreiging.

Maar voor de democratieën is het punt van eer dat ze de fanatiekelingen bestrijden met respect voor de rechtsstaat. Wij moeten voortdurend toezien op het evenwicht tussen het recht op veiligheid en het respect voor de individuele vrijheden.

Natuurlijk moeten wij onze veiligheidsdiensten, onze politie en onze gerechtelijke autoriteiten mobiliseren. Maar wij moeten ook de lokale gemeenschappen, de religieuze en spirituele leiders en het maatschappelijk middenveld mobiliseren.

Sinds 2003 zit de onderhandeling over een Internationaal Antiterrorismeverdrag in het slop. Ik lanceer een plechtige oproep: 'Laat ons een nieuwe start nemen om dit Internationaal Antiterrorismeverdrag zo snel mogelijk te valideren'. Laat ons ook meer kracht en meer middelen aanwenden om het veiligheidsgevoel van onze medeburgers te verhogen.

We moeten de conflicten ook oplossen, in Libië, in Irak of in Syrië.

In Syrië gaat het niet om de keuze tussen de fanatieke barbarij van Islamitische Staat of de tirannie en de slachtpartijen van Bashar el-Assad. We moeten iets doen op beide fronten. We moeten Daesh uitroeien. Tegelijkertijd moeten we de politieke overgang naar vrije en geloofwaardige verkiezingen forceren.

Syrië heeft nood aan solide instellingen, aan een legitieme regering. Dat is de enig mogelijke weg naar vrede en veiligheid. Wij pleiten voor een globale aanpak: humanitair en politiek. De militaire optie kan ook worden overwogen met respect voor het internationaal recht.

Wij steunen de opmerkelijke inzet van de Speciale gezant van de Secretaris-generaal, Staffan de Mistura, om de dialoog tussen alle partijen opnieuw op gang te krijgen.

De situatie in Libië is de schrijnende mislukking van de internationale gemeenschap. En dit bewijst dat enkel een globale aanpak zin heeft. Extremistische groepen van allerlei aard zaaien terreur. De aanslagen in Tunesië om de democratische transitie te ondermijnen, zijn daar het bewijs van.

Ook hier steunen wij ten volle de inspanningen van de Verenigde Naties in het kader van de politieke dialoog in Libië. Wij moeten ons ook inzetten aan de zijde van Tunesië om de politieke en economische positie van dat land in de zo moeilijke regionale context te versterken.

Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer de Secretaris-generaal,

Dames en Heren Staatshoofden en Regeringsleiders,

Dames en Heren delegatieleiders,

Repressie, conflicten en oorlog drijven de bevolking ertoe om elders, ver van huis, een veilig onderkomen te zoeken. In deze wereld zijn 60 miljoen mensen ontheemd; zij moeten hun leven soms op het spel zetten om te ontsnappen aan conflicten. Syrië is daar jammer genoeg het meest tragische voorbeeld van.

Zoals de Hoge Commissaris voor de mensenrechten het onlangs verwoordde: (??) de personen die de grootste verantwoordelijkheid dragen voor hun migratie zijn de leiders die er niet in geslaagd zijn de mensenrechten te vrijwaren en die hun bevolking alle hoop hebben ontnomen.?

Een deel van het Syrische volk vlucht voor het geweld en zoekt asiel in de regio, maar ook in de Europese Unie. In Europa hebben wij te maken met de grootste toevloed aan vluchtelingen sinds de Tweede Wereldoorlog.

Wij moeten de landen steunen die rechtstreeks geconfronteerd worden met de gevolgen van deze conflicten. Ik denk meer bepaald aan Libanon, Jordanië of Turkije, die een enorm aantal Syrische vluchtelingen opvangen.

De Europese Unie heeft beslist om 1 miljard euro vrij te maken om de opvang van de vluchtelingen in deze drie landen te steunen.

Ik roep alle landen van de regio, zonder uitzondering, plechtig op om deze uitdaging aan te gaan.

Wij moeten ook strijd voeren tegen de georganiseerde criminele netwerken die mannen, vrouwen en kinderen in gammele bootjes het gevaar en zelfs de dood insturen. Zij buiten schaamteloos het menselijke lijden uit. Wij zullen alle operaties steunen om deze mensenhandelaars een halt toe te roepen.

Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer de Secretaris-generaal,

Dames en Heren delegatieleiders,

In het Midden-Oosten staat het vredesproces op een laag pitje. Een status-quo is geen optie. De politieke dialoog moet zo snel mogelijk worden hervat.

De Palestijnse vlak hijsen hier in de Verenigde Naties is symbolisch. Maar het is niet voldoende. Meer dan ooit moet de erkenning van een soevereine en onafhankelijke Palestijnse staat het doel zijn, met respect voor de veiligheid van Israël.

Noch raketaanvallen, noch illegale kolonisatie zullen het pad effenen om dit doel te bereiken. Europa moet zich meer inspannen, samen met alle partners. Wij steunen het initiatief van Frankrijk om een contactgroep op te richten met alle landen van goede wil.

Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer de Secretaris-generaal,

Dames en Heren delegatieleiders,

Het Handvest van de Verenigde Naties bekrachtigt het principe van de soevereine gelijkheid. De territoriale integriteit en de soevereiniteit van elk land moeten op een absolute manier verzekerd worden.

Wij staan aan de kant van Oekraïne om de principes en de verplichtingen die vastgelegd zijn door het internationaal recht te doen respecteren. De akkoorden van Minsk moeten volledig worden uitgevoerd.

Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer de Secretaris-generaal,

Dames en Heren delegatieleiders,

Vrede en veiligheid moeten permanente doelstellingen zijn. Natuurlijk zullen er altijd meningsverschillen zijn tussen landen. Maar voor de mensheid is het een erezaak om die op te lossen via de dialoog en wederzijds begrip, in plaats van met kanonnen of fanatisme.

De vredesakkoorden in Colombia, het akkoord over de Iraanse nucleaire sites of nog de hervatting van de diplomatieke relaties met Cuba, bewijzen dat de dialoog en respect tot tastbare resultaten leiden.

De internationale orde veronderstelt dat iedereen, ongeacht zijn oorsprong, cultuur of godsdienst, zonder voorbehoud achter de basis van de universele waarden staat.

Zoals President Obama het van op ditzelfde spreekgestoelte zo terecht verklaarde: 'Een tiran kan een opposant in de gevangenis zetten maar niet zijn ideeën'.

Als regeringsleider weet ik welke verantwoordelijkheid rust op de schouders van de vertegenwoordigers van het volk.

De wereld zit vol hinderlagen, tegenstellingen en soms tragedies. Maar de wereld, dat zijn in de eerste plaats vrouwen en mannen met dromen en hoop voor zichzelf en voor de mensen die ze graag zien.

Vrijheid, vindingrijkheid, innovatie en intelligentie. Respect en tolerantie. Dat zijn onze beste wapens om

samen de uitdagingen van deze eeuw aan te pakken.

Paul-Henri Spaak, de eerste Voorzitter van onze Algemene Vergadering verklaarde toen: 'tussen de perfecte wereld en een betere wereld kies ik voor de betere wereld'.

Een perfecte wereld bestaat niet. Een betere wereld hangt daarentegen alleen van onszelf af. Voor een betere wereld zijn moed, verantwoordelijkheidszin en solidariteit nodig. Het is vanuit die diepe overtuiging dat ik hier bevestig dat mijn land zich wil inzetten voor een betere wereld.

Ik dank u.

Bron-URL: <https://archive.premier.be/nl/toespraak-gehouden-voor-de-algemene-vergadering-van-de-verenigde-naties>